

POSTANOWIENIE

20 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 września 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku P. S.

z udziałem E. S.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej E. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie

z 30 października 2023 r., VI Ca 586/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. oddala wniosek uczestniczki o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

[Kliknij tutaj, aby wprowadzić tekst.](#)

E. S. – uczestniczka postępowania z wniosku P. S. o podział majątku wspólnego wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie z 30 października 2023 r.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności, która wynika z „naruszenia przez sądu obu instancji prawa materialnego i procesowego poprzez niezastosowanie reguł postępowania dowodowego i wydanie wadliwego orzeczenia z pokrzywdzeniem strony skarżącej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżąca nie wskazała, które przepisy zostały jej zdaniem naruszone w sposób prowadzący do wydania oczywiście wadliwego orzeczenia. Wskazanie podstaw skargi jest w tej sytuacji niewystarczające, ponieważ wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny bowiem stanowić oddzielną, w pełni samodzielną jednostkę redakcyjną. Każda z tych części skargi kasacyjnej odnosi się bowiem do innego z dwóch etapów postępowania kasacyjnego, dla których przewidziano odmienny skład Sądu Najwyższego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu w składzie jednoosobowym, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania w składzie trzyosobowym, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Każdy z tych elementów musi być przez skarżącego wyodrębniony, oddzielnie przedstawiony i uzasadniony. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. np. postanowienie SN z 20 września 2022 r., I CSK 2402/22).

Ponadto znikoma argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania została oparta wyłącznie na argumentach natury faktycznej (bliżej nieokreślone naruszenia reguł prowadzenia postępowania dowodowego) oraz ekonomicznej (możliwości finansowe skarżącej). Tymczasem w polskim systemie prawa procesowego Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę w sprawie cywilnej, działa jako sąd prawa, nie zaś sąd faktu. Odzwierciedleniem tej zasady są art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c., zgodnie z którymi zarzuty związane z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów nie mogą stać się podstawą skargi kasacyjnej.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

[SOP]

[a!]